

Защо е скандален изборът на Бокова за шеф на ЮНЕСКО

Петък, 25 Септември 2009

Илия Троянов, писателят с български произход коментира новината пред вестник "Frankfurter Allgemeine Zeitung", 24 септември 2009

През седмиците, когато си спомняме за едно епохално събитие - крахът на тоталитарния режим в Източна Европа преди двадесет години - ще бъдат произнесени много прочувствени речи и празнувани много чествания. Ще се поздравяваме, че сме победили тоталитаризма.

За съжаление по-скоро сме го заключили в архивите и изключили от паметта си. В държави като Русия - буквално, другаде - в главите на функционерите и политиците от Изток и Запад, както показва изборът на българката Ирина Бокова за генерална директорка на ЮНЕСКО. Защото едва ли може да се допусне, че биографията ѝ е била неизвестна на правителствата, които подкрепиха нейната кандидатура.

Нейният баща, членът на политбюро Георги Боков, бе в качеството си на главен редактор на „Работническо дело“ най-високопоставеният отговорник по пропагандата в страната и усърден придворен на диктатора Тодор Живков. След нахлуването на Червената Армия през 1944 Боков преследва привържениците на опозицията в Родопите. Според свидетелството на Михаил Затева, който прекарва петнадесет години в затвора като „политически“, той е участвал и в екзекуциите на народния съд.

Някогашната номенклатура отново управлява

Неговата дъщеря минава през всички учебни заведения на режима чак до Института по Международни Отношения в Москва. Под контрола на КГБ той

подготвя млади апаратчици от целия източен блок за бъдещите им задачи като дипломати и агенти. След това тя прави бърза кариера във Външно министерство, както в София, така и като делегат на ООН в Ню Йорк, пост, предоставян само на най-надеждните. Малко след падането на Берлинската стена нейната партия – междувременно преименувана в Българска Социалистическа Партия – я праща като ново лице в политиката, където Бокова се изкачва до поста на външен министър.

Човек би могъл да възрази, че това, разбира се, не е много хубаво, но не трябва децата да бъдат обвинявани заради родителите си, а и трябва да се признае на госпожа Бокова, че се е превърнала в убедена демократка. Но това значи да си затворим очите за клановия характер на българската власт. Във всички прослойки на обществото е все още от решаващо значение от какво семейство произхожда човек.

Българското издание на „Who is who“ прилича на препечатка на някогашните си издания, само че със сменени собствени имена. Това важи за политиката (дългогодишният, едва на скоро свален министър-председател Станишев е син на друг член на политбюро), както и за съдебната система (бившият главен прокурор Никола Филчев е син на офицер от държавна сигурност, някога отговорен за надзора над политическите затвори и лагерите).

Това са само два примера между хиляди, също и в икономиката, която бе завладяна от някогашната номенклатура след 1989. Поради това корупцията царува в България, а мафия и държава са се слели в симбиоза, която междувременно ужасява дори самодоволните бюрократи на Европейския Съюз.

Открит цинизъм

Показателно е също така, че госпожа Бокова (както и нейната партия) никога не са се разграничавали от престъпленията на тоталитарното време. Социалистическата партия като политически наследник на БКП никога не е приемала нито отговорност, нито вина и не се е извинила поне на жертвите.

При един парламентарен дебат братът на госпожа Бокова, Филип Боков, си позволи шега с двузначността на българската дума „вина“: **„Вината поемаме само с мезетата.“** Дали някъде по света е имало подобен открит цинизъм след падането на една диктатура? Впоследствие Филип Боков се подвизаваше като съветник на сегашния президент Георги Първанов (оперативен псевдоним: Гоце), преди да се оплете до такава степен в сделки с наркотици и трафик на жени, че да стане неудобен.

Новата генерална директорка на ЮНЕСКО принадлежи към една малка, могъща прослойка, която съсипа България и ще играе на демокрация само дотогава, докато нейните неправомерно придобити привилегии не бъдат застрашени истински. Оцелелият от Аушвиц Ели Визел беше казал, че изборът на Хосни би бил „позор“ за международната общност. Вчера двама оцелели от български лагери обявиха, че изборът на Бокова е срам за всички нас. ЮНЕСКО може и да е избегнало позора – но на каква цена!

